

Where The World Ends
Geraldine McCaughrean
Copyright © 2018 Geraldine McCaughrean

Ilustrațiile de pe copertă și din interior sunt reproduse
cu permisiunea Usborne Publishing Limited
Copyright © 2017 Usborne Publishing Ltd.

Ilustrație copertă: Leo Nickolls

Ilustrații păsări: Jane Milloy

Harta: Ian McNee

Copyright textură învechită: Mysondanube/Thinkstock

Copyright păsări de mare: Cattallina/Shutterstock.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Acolo unde lumea se sfârșește

Geraldine McCaughrean

Copyright © 2019, 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Sinziana Cotoară

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu; Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCCAUGHREAN, GERALDINE

Acolo unde lumea se sfârșește/ Geraldine McCaughrean;

trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7104-2

I. McCaughrean, Geraldine

II. Bandol, Justina (trad.)

821.111

Geraldine McCaughrean

ACOLO UNDE LUMEA SE SFÂRȘEȘTE

Traducere din limba engleză și note de
Justina Bandol

LITERA
București

CUPRINS

St Kilda 1727: Hartă

1. Traversarea	11
2. Regele corbilor-de-mare	19
3. Hirta, cu două luni înainte	28
4. Târziu	35
5. Temeri și îndoieli	57
6. Mărturisiri	76
7. Minuni	97
8. Exilat	108
9. Păstrătorii	124
10. O întoarcere bine-venită	142
11. Pantalonii regelui Saul	152
12. Traversarea	158
13. Cuvinte și tăceri	173
14. Bântuit	185
15. Lumină	199
16. Furtună	215
17. Ritual	232
18. Febra de primăvară	245
19. Monștri	257
20. Vânătoarea de vrăjitoare	270
21. Corabia albă	280
22. Dragostea și cântecul	298
Postfață	307
Păsări din St Kilda	310
Glosar	314
Despre autoare	316
Mulțumiri	318

Mai că-sa îi dădu o pereche nouă de șosete, un papagal-de-mare să-l mănânce pe drum și un sărut pe obraz.

–Dumnezeu te apără, Quilliam, dar nu te ține curat.
De asta trebuie să te-ngrijești tu.

Noroc că nu încercă să-l strângă la piept.

Cu taică-su dădu mâna, și acesta observă binevoitor:

–Trebuie să săpăm podeaua.¹ Poți să-mi dai o mână de ajutor când te-ntorci.

¹ Neavând lemn pe insulă, locuitorii de pe Hirta își puteau face mese și scaune doar arareori, din lemnul eșuat la țărm. Altfel, stăteau pe jos, pe podele de pământ, în care se încorporau treptat resturile de mâncare, în general resturile vieții zilnice, ba chiar și urina. Atunci când podeaua se înălța într-atât, încât rezidenții casei ajungeau să dea cu capul de tavan, săpau în ea și scoteau din casă stratul de la suprafață, pe care îl duceau pe câmp drept îngrășământ.

Apoi Quill coborî la barcă. Părinții lui îl urmară, firește, dar el își luase deja rămas-bun, scăpase de asta. Oricum se întorcea într-o săptămână sau în trei. Nu se duceau decât pe una dintre stânci, să culeagă din preaplinul verii: păsări pentru carne, ouă, pene, ulei...

Era o zi de august orbitoare. Marea părea neagră, arșă de strălucirea soarelui. Și nu, nu se ivi niciun semn rău, prevestitor de necazuri. Locuitorii Hirtei observă asemenea lucruri. Norii nu se despicară să picure stropi de sânge – ar fi ținut cineva minte –, nicio pasăre sinistră nu se opri pe vreun acoperiș. Un pescăruș zbură pe deasupra și-și lăsă murdăria pe domnul Cane – dar asta nu era nimic ieșit din comun. (Cine n-ar fi făcut-o, dac-ar fi putut?) Dar nu se arată niciun semn, nicio piază rea.

Barca fu cărată pe plajă de toți bărbații și toate femeile de pe Hirta. În ea urcară trei bărbați și nouă băieți, și câțiva dintre cei de pe mal ridicară mâna: nu în semn de bun-rămas, ci ca să vadă dacă vântul nu-și schimbase brusc direcția, a furtună. Quill nu știa dacă fata venită din „țară” e acolo, în mulțime; nu se uită după ea. Dac-ar fi fost văzut că se uită, toți ceilalți băieți din barcă ar fi râs de el. Așa că nu se uită. Mă rog, poate cu coada ochiului. O dată sau de două ori.

Tații și unchii, nevestele și mătușile îi împinseră în apă. Și nu, pietrele nu râcăiră chila bărcii. Viermii de mare nu ieșiră șerpuiind din găurile lor s-o ducă înapoi pe țărm. Nimic

neobișnuit nu-i trase de mânecă: „Nu plecați! Stați acasă!” Barca fu scoasă la apă cu bine.

Sau poate, dacă va fi fost într-adevăr vreun semn rău, lui Quilliam îi scăpă în timp ce încerca s-o zărească ultima oară pe Murdina.

Călătoria până acolo poate dura o veșnicie, chiar și dacă ai pânze. Stânca Războinicului e atât de mare, încât pare aproape, dar, ca să ajungi la ea, trebuie să străbați patru mile în largul mării, care unduiește închipuind dealuri și văi și dublează distanța. Era prima oară când micul Davie ieșea pe apă, și Quill vedea cum răul de mare crește în el odată cu frica. Într-o zi, dacă anii aveau să-l umple de cruzime, Quill avea poate să fie și el tentat să-și bată joc de un novice și să-l împungă cu cotul în piept, așa cum făcea acum răutăciosul Kenneth. Dar Quill își amintea foarte bine prima lui călătorie – cum așteptase ca fiecare smucitură în sus a provei să dea barca peste cap și ca fiecare jgheab dintre valuri să-i tragă la fund. Își amintea de talazuri mai înalte decât copastia bărcii, de stropi care-l udau până la piele. Își amintea cât fusese de încordat să ajungă pe stâncă fără să se facă de râs și apoi cum trebuise să dovedească, zi după zi, că poate să prindă păsări la fel de bine ca ceilalți; și cum nu avusese niciun pat pentru somn și nicio mamă noaptea să-l aline... Bietul Davie: era

încă un puișor în cuib. Și uite la el, drăguțul, se gândi Quill, și-a pus deja șosetele în locul ghetelor. E gata să se cațare.

Davie părea prea verde – în toate sensurile – ca să-i reziste lui Kenneth și răutăților lui. Dar, când vomă, o făcu intenționat în poala acestuia – o răzbunare inspirată, se gândi Quill cu admirație.

Trecură de stânca Lee și putură pentru prima oară să vadă în întregime locul unde aveau să-și ducă viața în următoarele câteva săptămâni. John începu să bată darabana pe punte cu picioarele, și ceilalți se luară după el, până când domnul Cane (întotdeauna priceput să strice bucuria altora) le spuse să înceteze cu hărmălaia, altfel aveau „să scoale din mormânt toți marinarii morți”. Zarva se potoli, și Quill îi văzu pe băieții mai mici aruncând pe furiș priviri superstițioase peste copastie, în caz că marinarii morți erau într-adevăr acolo.

Stânca Războinicului se face tot mai mare cu cât te apropii de ea. Ai putea să juri că se ridică greoaie din apă – o balenă de piatră care-și înalță corpul masiv spre cer, acoperită de crustacee, pornită să înghită luna. Boreray, insula învecinată, are porțiuni largi de iarbă verde, dar Războinicul e atât de mare și de întunecat, încât nici toate zburătoarele de la fațerea lumii încoace nu l-au putut murdări. Stă acolo amenințător, negru și temut ca un corn al însuși diavolului. Și e plin ochi de păsări.

Ca să ajungă la locul unde urma să acosteze, barca trebuia să înconjoare baza stâncii, trecând drept pe sub cornișa bulbucată numită Streașina, de pe care curge o ploaie neconținută de găinaț. În barcă se lăsă tăcerea, căci și bărbații, și băieții (mai puțin Kenneth) închiseseră bine gura.

– Uite, uite colo sus, Davie! spuse Kenneth, arătând insistent deasupra, dar Davie avu prezența de spirit să nu se lase păcălit.

Nimeni nu se uită în sus dedesubtul Streșinii. Așa că numai Kenneth se pomeni cu fața mânjită.

Pentru Quilliam însă, nu Streașina era cea mai grea parte a călătoriei, ci clipa când aveau să tragă la țarm. Valurile umflate împroască acolo din toate părțile un pinten zgrunțuros de piatră care iese pieziș din apă. Acostarea e un joc pe care n-are rost nici măcar să-l încerci dacă vântul nu bate drept dinspre nord-est.

Acasă, bătrânii vorbeau despre stâncile din mare ca și cum n-ar fi fost decât niște cămări ticsite cu păsări trimise acolo de Dumnezeu anume ca să-i hrănească pe locuitorii Hirtei. Dar ei nu se temuseră oare? În zilele tinereții? Când se duceau să vâneze pe povârnișurile Războinicului? Nu le fusese oare niciodată frică să sară de pe barcă pe stâncă? Prova se ridică și coboară atât de repede, încât peretele de piatră pare să-ți joace înaintea ochilor, stropii zboară gata să te orbească, și, dacă aterizezi pe vreun petic de alge, alunecoase ca săpunul,

îți pierzi echilibrul și cazi între barcă și stâncă. Dar poate, iarăși, Quill, ca și Davie, e doar un șoarece fricos.

Desculț, cu o frânghie în jurul mijlocului (ca să poată fi tras înapoi dac-ar fi căzut) și cu odgonul înfășurat pe încheietură, domnul Don se străduia să-și țină echilibrul la provă, făcându-și curaj să sară. Stânca se ridica dreaptă în fața lor, asemenea unui zid inexpugnabil de cetățuie. Și totuși, văzându-l pe Domhnall Don cum pășeste pe țărm, ai fi zis că săritura e floare la ureche. Grupul formă o coadă în barcă: primii erau domnul Farriss și domnul Cane, apoi venea Murdo, apoi Quilliam, apoi Kenneth și tot așa în ordinea înălțimii: Calum, Lachlan, John, Euan, Niall și Davie. Nu doar pe ei înșiși trebuiau să se treacă pe țărm, ci și o mulțime de saci, plase, suluri de frânghie și de fitil, coșuri, bâte, o șa ponosită...

O mânăuță rece se agăță de încheietura lui Quill.

–Treci înapoi la coadă! îi șuieră el, dar Davie nu-i dădu drumul.

Nu spunea nimic, se uita doar de la Quill la stâncă, de la Quill la valurile care se umflau, și clătina din cap. Quill aruncă papagalul-de-mare pe jumătate mâncat peste margine, se înfășură într-o spirală de frânghie și, când îi veni rândul, îl apucă de braț pe țăncul de alături – atât de tare, că Davie scânci – și sări pe mal cu el. O clipă mai târziu, un talaz strălucitor scaldă locul unde aterizaseră, dar Quill fugise deja din calea lui.

–E ușor, vezi?... Dar *data viitoare ridică picioarele mai repede!* strigă el în timp ce Davie se cățara stângaci pe peretele de stâncă, plescăind din șosetele noi, ude flească, asemenea unui rățoi.

Quill râse văzându-l.

Privi înapoi spre barcă și văzu șirul de băieți care nu să-riseră încă, încheieturile albite ale pumnului stâng în care-și strângeau boccelele, dinții încleștați. Toți sperau să ajungă pe țărm cu mândria neștirbită și fără să-și fi rupt vreun os. (Deci poate toți au ceva de șoarece fricos în ei.)

Lachlan trecu pe lângă Quill, cățărându-se pe mal cu sprinteneală, în ciuda sacilor pe care-i ținea sub un braț și a bobinei de frânghie care-i înfășura corpul. Tremura ca o oaie tunsă și părea de două ori mai vesel decât fusese vreodată pe Hirta. Ai fi zis că preferă să fie aici pe stâncă. De ce oare, se gândi Quill, când aici e de ajuns un pas greșit ca să-ți pierzi viața?

Dar, sfârșindu-și gândul, simți deodată nevoia superstițioasă să nu gândească nimic rău despre Războinic. Stânca nu voia nimănui răul. Nu era o ființă vie, numai un imens stei de piatră într-un ocean rece și vast de la marginea lumii.

Ajunși la casa de jos, păsărarii stătură să se usuce în vânt, ca niște cormorani, și se uitară cum barca trece sub vânt, îndepărtându-se: o lua spre casă. Calum îi făcu semn cu mâna: barcagiul era tatăl lui. Lachlan scoase un chiot de bucurie.

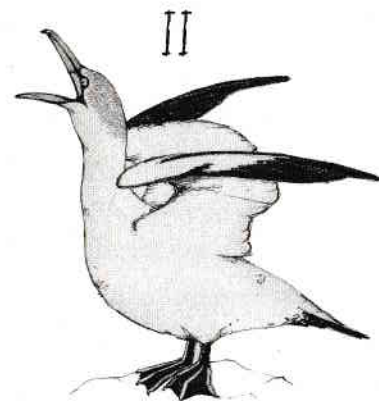
Davie își mușcă buzele. Nu mai era cale de întoarcere acum, până când tatăl lui Calum n-avea să vină să-i ia de acolo.

– Se-ntoarce repede, îi zise Quill lui Davie, amintindu-și de prima dată când marea îl despărțise și pe el de mama lui.

Nimeni nu vru să intre primul în scorbura din stâncă. Cine știe ce mortăciune găseau acolo sau – și mai rău – ce făptură vie? Era aproape de apă, și uneori ajungeau până aici crabii sau păsări muribunde. Spunându-i „casă” te gândeai la ceva primitiv, familiar, un fel de căsuță sau de bordei, când de fapt nu era decât o scobitură întunecoasă și umedă în imensul perete de piatră. Doar doisprezece oameni, un morman de plase de prins păsări, o oală, șase frânghii lungi, o șă veche, coșuri pentru ouă, boccele și ghetete. Intim. În câteva zile aveau să se mute mai sus pe stâncă, dar, până atunci, era un loc unde să-și lase uneltele și de unde să pornească în expediții pe Streașină, dând iama în mulțimea nenumărată a corbilor-de-mare care se strângeau acolo. Deci ce conta că văgăuna aceasta era jilavă și puturoasă? Aveau să stea mai mult pe-afară, prădând regatul zburătoarelor.

Și orice băiat care venea la vânat păsări pe stânci se întorcea acasă mai puțin copil și mai mult bărbat.

(Dacă se mai întorcea, firește.)

REGELE CORBILOR-DE-MARE

– Cine vrea să-l omoare pe rege? întrebă domnul Farriss. Era semnul că începe munca. Lăsau deoparte treburile domestice, curățarea locului de dormit de pietre, oase și alge. Astăzi erau vânători de păsări în căutare de corbi-de-mare.

– Cine vrea să fie rege?

Toți băieții ridicară mâna, afară de Davie. Era o onoare supremă.

– Quilliam, tu ești la vârsta când ar trebui să te pricepi, zise domnul Farriss.

Lui Quill îi crescua inima în piept... până când îl auzi pe Murdo:

– Eu sunt mai mare!